

ಆಟದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅವರಿಗೂ ನಿತ್ಯದ ಕೆಲಸಗಳು ಮುಗಿಯುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದವು. ಕನ್ನಡಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಗ್ಗಿ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದರು. ಎರಡು ಮೂರು ಸಲ 'ಇದಿರಬೇಕು', 'ಇದಿರಬೇಕು' ಎಂದು ತೋರಿಸಿದ್ದು ಸರಿಹೋಗಲಿಲ್ಲ. 'ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಥರ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ' ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಾಸ್ತರರಿಗೆ ಫೋಟೋ ವಾಪಸು ಕೊಟ್ಟರು. 'ನೀವೇ ಹೇಳಿ' ಎಂದರು. 'ನಿಜ ಹೇಳಲೇ ಕಮಲಾ, ನನಗೂ ಈ ಅರೆಬೆಳಕಲ್ಲಿ ಸರೀ ತಿಳಿತಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಾನು ಮುಂದೆ ಕೂತಿದ್ದೆ ಎಂಬುದು ನೆನಪಿದೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೂತವ ನಾನು ಹೇಳೋದು ನಿಕ್ಕೆ' ಎಂದು ಬೆಟ್ಟಿಟ್ಟು ತೋರಿಸಿದರು. 'ಕೈ ಊರಿದ ನಮನಿ ನೋಡಿದರೆ ನೀವೇಯಾ' ಎಂದು ಕಮಲಕ್ಕ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. 'ನಮ್ಮ ಪರಿಚಯವೇ ನಮಗಾಗದ ಹಾಗಾಯ್ತಲ್ಲ ಕಮಲಾ' ಎಂದು ಮಾಸ್ತರರು ದುಃಖದಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು. 'ಎಂತದೂ ಇಲ್ಲ, ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿಗೆ ನೋಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯವೂ ಆಗ್ಗದೆ, ಉಳಿದೋರ ಪರಿಚಯವೂ ಆಗ್ಗದೆ, ಅರ್ಥ ಇಲ್ಲದ್ದು ಏನೇನೋ ಯೋಚನೆ ನಿಮ್ಮದು' ಎಂದು ಕಮಲಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತರರ ವಿಷಾದಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರು.

ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಮಾಸ್ತರರು ನಕ್ಕರು. ಕಮಲಕ್ಕೆ ಮಲಗಿದರೂ ಮಾಸ್ತರರು ಇನ್ನೂ ಒಂದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಸೂಟ್‌ಕೇಸಿನಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾ ತೆಗೆದಿಟ್ಟರು - ಜಾದೂಗಾರ ಕರವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ಹಾರಿಸಿ ನೋಡುಗರನ್ನು ಮುದಗೊಳಿಸುವಂತೆ, ತಾನೂ ಮುದಗೊಳ್ಳುವಂತೆ. ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಮಾಸ್ತರರೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಚಿತ್ರಗಳು, ಅವರು ಬರೆದ ಚಿತ್ರಗಳು, ಅವರ ಅಂಕಪತ್ರಗಳು, ಯಾರಿಗೋ ಕೈಗಡ ಕೊಡುವಾಗ ಬರೆಸಿಕೊಂಡ ಚೀಟಿ, ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ತಾನು ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಬರೆದಿಟ್ಟ ವಿಲ್ ಎನ್ನಬಹುದಾದ ಒಂದು ಕಾಗದದ ನೋಟ್... ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕವು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೀಗೊಮ್ಮೆ ವಿಲ್ ನೋಟ್ಟು ರೆದಿದ್ದು ಅವರು ಮರೆತೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಓದತೊಡಗಿದರು. ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಈಗ ಬೇರೆನಾದರೂ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಿದೆಯೇ ಎಂದು ಒಂದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಕೂತರು. ಕೋಟಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಆಸ್ತಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿರುವವರಂತೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ನಗು ಬಂತು. ತಮ್ಮೊಡನೆ ಬಾಳುತ್ತಿರುವ ಈ ನಿಷ್ಪಾಪಿ ಜೀವ ತಮ್ಮ ಮರಣದ ನಂತರ ಹೇಗೆ ಜೀವನ ನಡೆಸುವಳೋ ಎಂದೊಮ್ಮೆ ದುಃಖ ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು. ಇವಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಾನು ಏನಾದರೂ ಉಂಡು ಬದುಕಿಯೇನು, ನಾನು ಸತ್ತು ವ್ಯವಹಾರ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ಇವಳೇ ಏಕಾಕಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯುವಂತಾದರೆ ಏನು ಮಾಡಿಯಾಳು,

ಹೇಗೆ ಬದುಕಿಯಾಳು ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಯೋಚನೆಗೆ ಬಿದ್ದರು. 'ನನಗೇನಾದರೂ ಆದರೆ ಇವಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ, ಕೊರೊನಾ ವೈರಸ್ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ಪತ್ರವನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಓದಿ ಈ ಸಹಿ ಮಾಡಿರುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಬರೆದು ದಿನಾಂಕವನ್ನೂ ನಮೂದಿಸಿದರು. ಇವೆಲ್ಲ ತುಂಬಾ ನಾಟಕೀಯವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲವೂ ಖುಲ್ಲಿಯಿಲ್ಲಾ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ತಮಗೆ ಟಿ.ಪಿ.ಎಚ್.ನಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿದ ಗಾಂವಕರ ಮಾಸ್ತರರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ಜೀವನದ ಘನಸತ್ಯವೊಂದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಾಂವಕರ ಮಾಸ್ತರರು ತರಗತಿಗಳಲ್ಲೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೂ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆ ಮಾತಿನಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಮಾಸ್ತರರು ಪ್ರೇರಣೆ ಪಡೆದು ನಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಕಡೇ ಪಕ್ಷ ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ಹಾಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಮುಗಿಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಂದು ದೇವರಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದು ಲಾಟೀನು ಸಣ್ಣ ಮಾಡಿದರು. ಅರೆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ನಿರ್ದೆ ಹೋದ ಮಾಸ್ತರರು ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯತೊಡಗಿ ಕಮಲಕ್ಕನ ನಿರ್ದಯೋಗ ಕೊಂಚ ಭಂಗಗೊಂಡಿತು. 'ಕೊಂಚ' ಅಷ್ಟೆ, ಆ ಯೋಗ ಅವರದು ಎಷ್ಟು ಪಕ್ಕವಾದುದೆಂದರೆ ತಡವಿಲ್ಲದೆ ಅವರು ಮತ್ತೆ ನಿರ್ದೆ ಹೋದರು. ಅವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದು ಮಾಸ್ತರರು ಈಗ ನಿರ್ದೆ ಹೋದರೆಂದು ತಿಳಿಯಲು

ಮಾತ್ರ ಎನ್ನುವಂತಿತ್ತು. ಕಮಲಕ್ಕನವರ ನಿರ್ದಯೋಗದೊಳಗೆ ಇಂಥದೊಂದು ಪತಿವ್ರತಾಧರ್ಮದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಡಗಿರಬೇಕು. ಲೋಕವನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೊರೊನಾದ ಹಾವಳಿ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಎಲ್ಲದ ಯೋಗನಿರ್ದಯೋಗ ಅಪರದಾದರೆ ಇತ್ತ ಮಾಸ್ತರರು ತಮ್ಮ ನಿರ್ದೆಯ ಒಂದು ಹಂತದಲ್ಲಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಹಠಾತ್ತನೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಸೂಕ್ಷ್ಮಜೀವಿಯನ್ನು ಕಂಡರು. 'ಯಾರು ನೀನು?' ಎಂದು ಕಿರುಚಿದರು. ಅದು ನಕ್ಕಿತು, ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕುಣಿಯತೊಡಗಿತು. 'ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜೀವಗಳನ್ನು ಸಾಯಿಸಿದ್ದೇನೆ, ಬಲ್ಲೆಯಾ?' ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ಅದು ಕೊರೊನಾ ವೈರಸ್ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ಇನ್ನು ತಡವಾಗಲಿಲ್ಲ. 'ಅದು ಸರಿ, ನೀನು ಬಂದಿದ್ದು ಯಾಕೆ?' 'ನನ್ನದೂ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ, ನೀನು ಬಂದಿದ್ದು ಯಾಕೆ?' 'ಯಾಕೆ ಲೋಕವನ್ನು ತಲ್ಲಣಗೊಳಿಸಿದ್ದೀ?' 'ನಾನಿಲ್ಲ ಎಂದರೂ ಲೋಕ ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತಲೇ ಇತ್ತಲ್ಲವೇ?' 'ನಿನ್ನ ಮುಂದಿನ ಗುರಿ?' 'ನನ್ನದೂ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ, ನಿನ್ನ ಮುಂದಿನ ಗುರಿ?'

'ಹೇ ವೈರಸ್, ನೀನು ಯಾವಾಗ ತೊಲಗುತ್ತಿ?' 'ಹೋಯ್ ಮಾಸ್ತರರೇ, ನೀವು ಯಾವಾಗ ತೊಲಗುತ್ತೀರಿ?' ಮಾಸ್ತರರ ನಿರ್ದೆಯ ಹಲುಬಾಟಕ್ಕೆ ಕಮಲಕ್ಕನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಮಾಸ್ತರರನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದರು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಮಾಸ್ತರರು ಬೆವರುತ್ತ ಎದ್ದು ಕೂತರು. ಕಮಲಕ್ಕೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಲಾಟೀನು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿದರು. ನೀರು ಕೊಟ್ಟು 'ಕೆಟ್ಟ ಕನಸು ಬಿತ್ತೇ?' ಎಂದು ಕಕ್ಕುಲಾತಿಯಿಂದ ಮಾಸ್ತರರ ಬೆನ್ನು ಸವರಿದರು. 'ಕನಸೂ, ಎಚ್ಚರವೂ ಒಂದೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ ಕಮಲಾ' ಎಂದರು. ಅವರ ಗೊಂದಲ ಎದ್ದುಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಈವರೆಗೂ ಅವರು ನಂಬಿದ ಯಾವ ಸಂಗತಿಯೂ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಲಾರದು ಎಂಬಷ್ಟು ಅಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಕಂಡರು. ಕಮಲಕ್ಕೆ ಶಾಂತವಾಗಿದ್ದರು, ನಕ್ಕರು. ಕುಂಟುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ದೇವರ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಒಂದು ಕಾಗದದ ಪಾಕೀಟು ತಂದರು. 'ಇದು ಬಾಡದ ಅಮ್ಮನೋರ ಕುಂಕುಮ. ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿ. ಪ್ರಪಂಚ ದೇವಿಯದು, ಅದರ ಸುಖ ದುಃಖ ಅವಳು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಾಳೆ. ಅವಳ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ ಮಗುವಿನಂತೆ ನಿರ್ದೆ ಹೋಗಿ' ಎಂದರು. ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವರೇ ಮಾಸ್ತರರ ಹಣೆಗೆ ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚಿದರು. ಕಮಲಕ್ಕೆ ಕಾಲು ನೀಡಿಕೊಂಡು ಕೂತರು. ಮಾಸ್ತರರು ಸಣ್ಣ ಮಗುವಿನಂತಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು, ಕಮಲಕ್ಕನವರ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿ ನಿರ್ದೆ ಹೋದರು. ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in